

Fakulta informatiky Masarykovy univerzity v Brně
Botanická 68 a, Brno

**v rámci oslav desátého výročí svého založení
a u příležitosti Dies Academicus Brunensis 2004**

uvádí studentské divadelní představení

NÁLEVNA U DĚKANA

Neopostmoderní koláž improvizací z textů Pala Fabuše, Ondřeje S. Nečase, Vojtěcha Maši, Luboše Unzeitiga, Karla Škrabala, Miloslava Uličného, Williama Shakespeara
(v překladu E.A. Saudka a M. Uličného) a Jana Amose Komenského sestavil Josef Prokeš.

Audiovizuální režie: Robert Mořkovský

Technický dozor: Miloš Liška

Zvuk a zvukové efekty: Ondřej S. Nečas

Design plakátu a představení: Tomáš Staudek

Dramaturgie a režie Josef Prokeš

---

veřejná generální zkouška v úterý 18. května 2004 od 18,00 hodin
premiéra ve středu 19. května 2004 od 16,00 hodin
v posluchárně D3

(vstup volný, předpokládaná doba trvání 90 minut – diváci, kteří se nevejdou do posluchárny D3, mohou shlédnout přímý přenos představení v posluchárně D1)

Osoby a obsazení:

Hostinský: Radek Charvát

Toaletářka: Marta Kounková

Židle: Eva Soldánová

Bílý myšák: Aleš Zavadilík

Bílá myška: Petra Fiedlerová

Novinář: Michal Linhart

Boxer: Dan Vystrčil

Pesopasák: Kristián Farkaš

alternace Jiří Pospíšil

První skinhead: Zdeněk Příkryl

Druhý skinhead: Miroslav Böhlm

Třetí skinhead: Miroslav Kubásek

Oběť agrese: Tomáš Ličman

Pamětník: Lukáš Junga

Stařec: Daniel Novotný

Mluvka 1: René Volkmer

Kmotra smrt: Juraj Hreško
 Mluvka 2: Petra Pichrtová-Včelicová
 Hamlet: Zdeněk Filippec
 Lízal: Daniel Čech
 Maryša: Lucie Černohorská
 Básník: Jan Machač
 Matematik: Lukáš Maňásek
 Poutník: Vojtěch Forejt
 Spící štangast: Jiří Trampota
 Kněz: Pavel Lupač
 Vanesa: Zuzana Bročková
 Ferko: Pavel Šmerda
 Student: Palo Fabuš, alt. René Volkmer
 Čert: Vojtěch Maša
 Félie: Zdenka Mouchová
 Skauti: Pavel Křivák & skautíci 36. oddílu Brno
 Inspicent: Stanislav Šmerda
 Text sleduje: Ondřej Svátek
 Rekvizitáři: Jiří Hynek, Jiří Pírko
 Mikrofony: Petr Hromek
 Kamery:

Úvodní výstup

Scéna v učebně D3 je pojata jako hospoda: z řečnického pultíku vznikl výčep, jsou zde dva tři stoly s různými židlemi, stojan na věšení kabátů. Jedna rozvrzaná a pokud možno dřevěná židle „hraje“. Na stěně visí obraz pana děkana ve stylu hospodských obrazů staříčkého mocnáře. Na výčepu stojí velká (alespoň dvou nebo třilitrová) láhev s nápisem RUM, sklenice, je naražen 30 litrový soudek piva (chladicí zařízení?) s pípou, kbelík na vylitá piva, ešus. Ze zdi visí třeba i jelení parohy, nejrůznější hostinské nápisy (ALKOHOLIKEM SNADNO A RYCHLE) atd. atp. – podle potřeby. Scéna zůstává po celé představení jednotná, její vybavení se však může měnit přinesenými a odnášenými rekvizitami. Paraván (přenosný nebo na kolečkách), na paravánu je natažena k uschnutí kůže z velkého psa. V hledišti je cítit vonné tyčinky jako čichové ozvláštňení představení. Pozadí scény je černé (tabule pokryta 20 běžnými metry černé látky – od černého pozadí se budou odrážet postavy herců a vzhledem k černému pozadí vyniknou projekce na horním osmimetrovém bílém promítacím plátně.

Vchod i východ nálevny je zprava (viděno pohledem diváka), levý východ z místnosti je WC (před ním či u něj stojí paraván). Jednotlivé dveře jsou pro okamžitou orientaci diváků opatřeny cedulkami VÝCHOD, ZÁCHOD. Vedle dveří od záchodu je stůl se dvěma židlemi. Jedna ze židlí je prázdná, na druhé židli sedí vycpaná figurína horní polovinou těla na stole, před figurínou je otevřený notebook.

Po zhasnutí světla v hledišti se z reproduktorů ozývá píseň Kdeže ty časy jsou. Na projekci vidíme přicházejícího hostinského, jak odemyká dveře s nápisem Nálevna u děkana (buď předtočit předem, nebo snímat přímo před vchodem, tj. kamera v ruce snímá hostinského na nádvoří fakulty, na schodech nahoru ke vchodu do D3, záznam plynule přechází v reál, hostinský posléze skutečně JE v učebně D3 a tudíž na jevišti)

*Hostinský obchází hospodu a s despektem obhlíží vybavení – pantomimická etuda. Pak se zastavuje uprostřed jeviště čelem k divákům. **Reprodukována píseň končí (nebo je stažena).***

(režijní nápad: hostinský má naběračku a tou přidává a ubírá pěnu, třeba když spadne pěna před toaletářkou)

Hostinský (přímo do diváků): Dobrý den. *(diváci zřejmě odpoví, ale on nereaguje, neslyší je)*

Hostinský (vlevo): Dobrý den.

Hostinský (vpravo): Dobrý den.

Hostinský (nahoru, již notně parodicky): Dobrý den! *(dělá si kornout z dlaní u ucha, aby zaslechl shůry odpověď)*

Hostinský: Nic.

(utěrkou ometá stoly a zapaluje vonnou tyčinku, natáčí pivo a přitom medituje – tato úvodní meditace není nijak vtipná, pouze nutnými vstupními informacemi diváky „uvádí do situace“)

Hostinský: Myslel jste to dobře, pane děkane. Áno, vaši milovaní studenti si potřebují také vydechnout, společensky se vyteno... vyžít, pobavit, retento... relaxovat. *(dotáčí pivo)* A kol fakulty, kam jen oko dohlédne, poušť a úhor! Žádná čajovna, žádá hospoda, žádná tento... kultura – s prominutím. Akurát knihovnu že postavili *(klepe si na čelo)*, knihovnu v době internetu! *(dotáčí pivo)*

Tak jste svým studentům, spektábilis, nechal přistavět tenhle svatostánek odpočinku a meditace. Nálevnu U děkana. S výčepem piva i pro náhodné kolemjdoucí, aby se fakulta *(cituje jakoby z nějaké vyhlášky)* neuzavírala jen sama do sebe, aby koexistovala s komunitou okolí školy.

(prohlíží proti světlu natočené pivo a výrazným gestem naznačuje, že je nemá komu nabídnout) Nic. Už třetí den nic *(otáčí se ke spící figuríně)*, jen tenhle informatik hned první den zasedl a už nevstal. Štamgast . *(sklízí před ním prázdný püllitr)*

(obchází s natočeným püllitrem hospodu a hledá, komu pivo nabídnout, zkusí je nabídnout některému z diváků v prvních řadách (docentu Švalbachovi, panu děkanovi, panu rektorovi? ... i kdyby si chtěli pivo vzít, předstírá, že nemají zájem... upije z püllitru - Radek Charvát arcit' pouze symbolicky – a postaví pivo před figurínu... přejde opět k výčepu a nalévá si štamprli kořalky, drží štamprli před sebou, čichá k ní a připravuje se ji do sebe labužnický kopnout)

Hostinský: Počítačová hala praská ve švech a tady abych si pokecal tak s prázdnou židlí. *(hodí kořalku do sebe)*

Židle: Tak prosím, do toho! *(hlas židle bude číst dívka nenápadně sedící v první řadě - na mikrofon přenášený do reproduktorů)*

Hostinský (překvapením vyprskne kořalku z úst): Fuj, to jsem se lekl! Kdo to...? *(rozhlíží se po sále, dívá se i na figurínu)*

Židle: Přece já, židle!

Hostinský (křičuje se a volá nahoru): Pámbičku, ještě ne! Delirium tremens ještě ne. Já už nebudu čurat do umývadla, všechno dopapám, po použití toalety si ručičky mýdlem umyju! Pámbičku! Bílé myšky semo tamo možná, ale mluvící židle, pámbičku na nebičku, mluvící židle ne!

(dveřmi vejdou bílé myšky, přehopkají jeviště a zmizí ve vchodu na záchod – hostinský je strnule pozoruje) Židle, viděla jste to taky?

Židle: Bílá myška, no a co? Já bych mohla povídat! Co nóbl pozadí už na mně slastně spočinulo, co pozadí se po mně válelo... ani nevzpomínat. Jedna myška, dvě myšky... *(hostinský si třesoucimi se prsty nalévá novu štamprli)* Pane vrchní, já byla honóra, i secesní kredenc si na mě myslel! A na stará kolena takový úpadek, nálevna U děkana! Pajzl! Ani toaletní dámu tu nemáte.

Hostinský (kopne do sebe kořalku): No ano, připouštím, hajzlbábu nemáme! *(přichází těsně před diváky a očima vybírá vhodnou obět, ukazuje na jednotlivé diváčky, láká je k sobě – rozehrát pantomimickou etudu – nakonec si jednu vybere a násilím ji táhne ke stolku)*

*s figurínou, tam jí kolem hlavy váže šátek) Vě cé madam jako lusk! (poučuje novou zaměstnankyni) Malá strana dvě euro, velká strana deset euro – jsme v Evropě. U piva vám, paní kolegyně, spadla pěna – napravíme. (bere púllitr stojící před figurínou a dotáčí pěnu, nese púllitr zpět před hajzlábu... na zpáteční cestě k výčepu se zastaví před židí) Ty hlody o secesním kredenci si spařte na čaj! Židle! (vyčkává odpovědi, ale nic) No! Neumíte mluvit? (nic, hostinský se podívá nahoru) Děkuju, pámbíčku! Dopapám, ručičky umyju...
(otvírají se dveře hospody a vchází první host)*

KONEC ÚVODNÍHO VÝSTUPU

Poutník 1

Vchází stařeček s rozsvícenou lucerničkou (popř. rozsvícenou baterkou), na očích má růžové brýle (pokud možno i obruby brýlí růžové).

Poutník: Pěkné pozdravení, panáčku!

Hostinský: I vám, stařečku. A copak hledáte s tou rozsvícenou lucerničkou?

Poutník: Lidskou poctivost, panáčku, lidskou poctivost hledám. V tom postmoderním (má na jazyku slovo „bordelu“, ale na poslední chvíli se vzpomene a užije slovo „labyrintu“) labyrintu světa hledám lidskou poctivost. (Během předchozí řeči projde rozřeseně k pultu a sám se bez dovolení napije zhluboka rumu rovnou z láhve, utře si ústa rukávem, uchopí ešus a začne z něj jíst.) A nenacházím, stále nenacházím. (Odkládá ešus a svítí si lucerničkou – baterkou - do diváků, druhou rukou si zaclání oči. Pak potřásá hlavou a začne zvolna zase odcházet pryč. Během přecházení říká další text.) Všudybud i Mámení to zabalili, jen já stále hledám...

Hostinský (rezignovaně): A platit bude kdo?

Poutník: Lidskou poctivost. A nenacházím. V Brně už vůbec ne. Co po mně na té Slovákové děvčátka chtěla! V mém věku! (již mezi dveřmi se obrací zpět do diváků a zdvihá karatelsky ukazovák) Dobře hovoril staříček Jan Amos: Lepší svým semeníkem si potřásati, nežli po oplzlých hampejznicích píditi se.

Návštěva z Bratislavy a farář

*Vanesa - zralá žena, „blavácký“ přízvuk, Pes“ - patolízalsky doprovází paničku.
(Do hospody vejde Vanesa, za ní se vleče „pes“.)*

Hostinský: Paní, psemsesemse... sem se se psem nesmí. To by tady...

Vanesa: (třískne dveřmi tak, že Hostinský sklapne) Dobrý deň.

Hostinský: (zaskočen, na publikum) Dobrý?

(Vanesa si sedne k stolu a rozhlíží se. Hostinský sleduje její pohled. Chvíli se takhle pronásledují pohledem, pak se Vanesa otočí ke psovi, aby ji neočichával. Hostinský ji osloví, ale ona ho neslyší. Vanesa sa otočí k němu, na tváři Hostinského je vidět, že čeká odpověď. Vanesa nerozumí.)

Vanesa: To robíte na každého také grimasy?

Hostinský: (s hranou úslužností) Promiňte dámo, co to bude?

Vanesa: A čo vlastne máte?

Hostinský: (zamyslí se a začne na prstech počítat...) Takže, pivo, srnčí guláš, rum, pivo... (neví dál, nenápadně schová ruku) pivo? (čeká, co si zákaznice vybere)
(Vanesa upřeně hledí na Hostinského.)

Hostinský: (s výrazem jako přesně odhadl, na co má Vanesa chuť) Pivo! (začne točit pivo)
Nemějte mi to za zlé, ale sem si hosté nevodí psy.

Vanesa: To chápem.

Hostinský: (podává Vanese krígl, přičemž hledí na „psa“) Ale váš pes...

Vanesa: (sleduje směr jeho pohledu) MYSLÍTE TOTO?

(Hostinský se lekne zvýšeného hlasu.)

Vanesa: Ale veď to je človek. Stačí aby chodil po štyroch a už si myslíte, že je to rekvizita ako v NEJAKOM AMATÉRSKOM DIVADLE.

(Hostinský polkne naprázdno.)

Vanesa: Asi by som vám to mala vysvetliť.

Vanesa: To je môj manžel. Žili sme spolu dvanásť rokov, keď jedného dňa prišiel z práce a takú facku mi vlepil, *(mírně freneticky, dýchavičně)* že... že... reku tak toto teda nie, TAK SOM SI HO VZALA DO PARÁDY, že odvtedy ani necekne. *(už pokojně)* Volala som hneď milencovi. Uistil ma, že som konala správne. *(zmeněným hlasem)* Niekedy som ho nechápala. Chcela som ho dať utradiť, ale povedali mi, že to sa robí len zvieratám. Ja som namietala reku, že môj manžel je agresívny vôl, ale nemali preto pochopenie.

Hostinský: Vy jste ze Slovenska, dámo?

Vanesa: *(uvede jí to do rozpaků, stydlivě)* Preboha, ako ste to spoznali?

Hostinský: Ej ba veru, spoznali.

Vanesa: Zo Slovenska? Ani ne, ja som z Blavy, tak mi hovoríme Bratislave.

Hostinský: *(nechápane)* A to není Slovensko?

Vanesa: Nie, to je Überslovensko. A vy ste odkiaľ?

Hostinský: Já? Já su z Brna.

Vanesa: Ach tak. Viete, trochu už Brno poznám. Mám tu priateľa, moc dobrého priateľa.

(Hostinský pokývá hlavou)

Vanesa: Život je ako sen, čo snívaš celý deň.

Hostinský: A co ten váš... přítel?

Vanesa: Tak trochu miestny geroj, možno ho poznáte...

(projekce, záběry z Dilematu, nejlépe s bublifukem)

Hostinský: A jak se jmenuje?

Vanesa: Houska.

Hostinský: Mmmm, ne, housky nemáme. Jen pivo.

Vanesa: Šiš marjá, to je jeho meno. Dalamán Houska.

Hostinský: Dalamánky taky nemáme... jo, tak, chápu, Dalamán, zajisté, Dalamán..

Vanesa: Prepáče, já si musím odskočit. *(odchází na toaletu)*

(Ozve se klepání.)

Hostinský: Koho nám to čerti nesou?

(Vchází farář, postaví se před publikum a začne mu dávat požehnání, najednou se zarazí a zakrotí hlavou ve smyslu Proč to dělám? Pak se otočí k Hostinskému a udělá to samý. Sedne si. Hostinský mu donese pivo. Opakuje se požehnání, ale teď už je farář úplně znechucen a chytá se za hlavu.)

Hostinský: Ale copak, pane faráři, někdo vám vypil mešní víno?

(Farář jen mávne rukou.)

Hostinský: Jo jo, s náboženstvím je kříž.

(Farář se znaveně nadechne. Pak se otočí na Hostinského a udělá jako by pil panáka na ex a hned nato jakoby telefonoval.)

Hostinský: Chcete panáka? Telefonovat? Chcete si zavolat pro panáka?

(Farář pokrotí hlavou a zopakuje pantomimu.)

Hostinský: Na ex? Ex... jo ták, vás exkomunikovali. Ale to si neberte. A co jim vadilo, proboha? - - Pardon, já nechtěl.

(Farář zase jenom mávne rukou.)

Hostinský: Božínku, a proč pak vás vyhodili z práce boží?

(Farář udělá na Hostinského psí oči.)

Hostinský: To jakože...

Farář: Bohužel.

Hostinský: Ministranti?

Farář: Bohužel.

Hostinský: Ale no ták, někdo vdolky, jiný holky...

Farář: Bohužel.

Hostinský: Jo, jeptišky taky?

Farář: Bohužel.

Hostinský: A co kluci ze semiáře?

Farář: Bohužel.

Hostinský: Víte, ono s tou láskou k bližnímu se to nemá přehánět. A co na to říkal biskup?

Farář dává posunkem najevo, že nerozumí...

Hostinský: Co biskup?

Farář: Bohužel.

Hostinský: A kurňa! A co zdravíčko, pane faráři, slouží?

Farář: Bohudík.

(Hostinský dojde k hajzlbábě a posunkem dává najevo, že Vanesa se dlouho nevrací.

Halzlbába po krátké pantomimické etudě „dohadování s hostinským“ jde na toaletu zjistit stav věci. Vrací se a dává najevo, že Vanesa zmizela.

Hostinský: A nechala tady psa. (přijde k němu, pohladí ho) Tak co s tebou, pejsánku?

„Pes“: (postaví se na zadní, uraženě, hrubým hlasem) Chod' do rici, debil! Pes přisedne k faráři, gestem objedná pivo a zůstanou spolu sedět mlčky u stolu.

HLÁŠENÍ Z ROZHLASU: Služební hlášení: ztratil se pes. Opakuji: pes. (na plátně projekce záběr z CD k 5. výročí fakulty, jak jde „pes zakladatel“ na vodítku) Během hlášení Hostinský ujídá z ešusu.

Epizodka studenta s hostinským

Přichází student (zprvu střízlivý, postupně stále opilejší)

Student: Dám si jednu velkou režnou.

Hostinský: Režnou nevedem. Vedeme rum.

Student: Tak přiveďte rum.

Student do sebe kopne rum a odchází.

Hostinský: A platit bude kdo?

Student: Napište to na futra.

Hospodský kroutí hlavou, ale křídou napíše na veřeje (tabuli?) IR („reálná čísla“) a za ně čárku. Příští výstup připiše další čárku a tak stále dál.

Rozhovor s boxerem a Wimbledon

(přicházejí novinář s boxerským šampionem, v místnosti již sedí strejc-pasák; možná z reproduktorů hudba z filmu ROCKY – skladba s názvem „Eye of the Tiger“)

Novinář: (k hostinskému) Dobrý den, šéfe. Jsme tady správně v Krčmě U děkana? (hostinský přikyvuje) Tak mně natočte jedno, my si tu u vás sepíšeme rozhovor. (k hajzlbábě) Milostivá, umíte těsnopis? (ta přikyvuje) Zapsala byste mi to? Fajn. (předává hajzlbábě poznámkový blok s tužkou) (s boxerem naznačí žertovný stínový zápas v boxu, jaksi na rozehřátí)

Když jste teď, pane Rambo, ten olympijský vítěz a sportovec roku, čtenáře naší by zajímalo, jak jste vlastně s boxováním začínal?

Boxer: A no tak jak jsem začínal... Přišel za mnou trenér a povídá: Ty máš ruce jak sbíječky, ty dyž někoho d'obneš do myslivny, tak mu v ní bude hučet jako v papiňáku!

Novinář: (k hajzlbábě) To škrtněte. A pište: V mládí jsem byl slabý, neduživý, plný komplexů. Až teprve v činorodém kolektivu rohovnického oddílu, pod vedením zkušeného

trenéra, znamenitého pedagoga, jsem si plně uvědomil, co to znamená, vypořádat se sám se sebou. Od začátku mi trenér vštěpoval: Do ringu vstupuješ proto, abys v praxi uskutečňoval ušlechtilé zásady zakladatele olympijské myšlenky hraběte Kuberténa.

Otázka: Nemáte pocit, že jsme Kuberténovi zůstali leccos dlužní?

Boxer: Já mu teda nejsem dlužnej nic, ale esli měl nějaký blbý hemzy, tak ho d'obnu do myslivny, až mu v ní bude hučet jako v papiňáku!

Novinář: (*diktuje zapisovatelce*) Populární šampion se na chvíli zamyslí a potom rozvázně odpovídá: Vy mi přímo mluvíte z duše, redaktore. Nejenže mám pocit, ale jsem o tom přesvědčen, že ušlechtilým zásadám Kuberténovým mnoho dlužíme. Ne slávu a peníze, nýbrž otevřený, čestný a mužný boj.

Otázka: Jaké jsou vaše sportovní plány?

Boxer: S nikým se nesrat. D'obnout každýho pořádně do myslivny, až mu v ní bude hučet jako v papiňáku.

Novinář: Se ctí obstát na blížícím se mistrovství Evropy. Plně si uvědomuji svoji odpovědnost a důvěru ve mě vkládanou. Věřím, že nezklamu. Vždyť se budu bít tak nějak za nás za všechny.

Otázka: A co vaše práce s mládeží?

Boxer: Mně je to jedno, esli starej nebo mladej. Každýho d'obnu do myslivny, až mu v ní bude hučet jako v papiňáku.

Novinář: Moment, slečno pište: V práci s mládeží vidím svoji perspektivu. Věřte, je to dobrý pocit, obklopit se mladými lidmi a pěstovat v nich morálně volní schopnosti, jaké rohovnický sport bezesporu rozvíjí.

A závěrečná otázka: Co byste chtěl vzkázat naší mládeži, co je podle vás v životě nejdůležitější?

Boxer: S nikým se nesrat, každýho d'obnout do myslivny, až mu v ní bude hučet jako v papiňáku. (*novinář gestem propouští boxera, ten odchází*)

Novinář: Dlouho náš slavný sportovec zvažuje slova, až po chvíli se rozhovoří: Nejdůležitější je - bojovat vždy s otevřeným hledím. - Nejen v ringu, ale i v životě. - Nezklamat důvěru sponzorů, nezklamat důvěru poctivých sportovních příznivců. (*chvíli přemýšlí, co dál, ale pak dává gestem zapisovatelce najevo, že to stačí a bere od ní zápis rozhovoru*) Jak říkal Werich, to je blbý, to se bude líbit.

Hostinský: Mistře, vy jako sportovní novinář už asi hodně pamatujete? I tenis?

Novinář: (*s potěšením přitaká, chvíli se zamyslí*) Když jsem ještě za války začínal, na travnatých tenisových dvorcích Wimbledonu se pásal dobytek!

Hostinský: No jo, kdepak Wimbledon za války, šetřilo se s každým kouskem trávy.

Novinář: Z wimbledonské trávy
 Vyhánějí krávy
 Bača s tváří bujarou
 Mlátí do nich fujarou
 Nenažrané krávy zmizte
 Přicházejí finalisté

(*Hostinský zapíná imaginárním ručním přepínačem televizi v hledišti. Ozve se zvuk stadionu. Na zadní projekci by se mohly objevit kravské tlamy a zvuk bučení, záběr diváků na tenisovém dvorci, případně nějaké stříhy tenisové hry. Od stolu v hospodě vstává strejc-pes a nasazuje si nějakou součást slovenského kroje (klobouk atp. – mohl by viset na věšáku) – a ve stoje, tváří k divákům, komentuje televizní přenos*)

Strejc: Fí ha! Čo mi tu kravy do ucha frkocete. Na ihrisko sa pozerajte! Keď sme se do Wimbledonu na pastvu vybrali, nech dačo vidíte.

Finalisti Sampras a Agassi už aj prichádzajú. No samozrejme – Agassi! Už sa mu čosi nepozdáva. Vraj ihrisko je plné kravencov. Daj sa vypchať, Agassi! To sú chlapčenské

vyhováračky. Ozajstný majster sa vie zvrtať aj na pohnojenom. Ved' aj pán veľkomožný z rebríka hovorí: „Nejeduj ma, Agassi, alebo pojdeš na dve minútky!“ Tak treba na horúce mozgy.

Podáva Sampras: pink – pink – pink – plk! Agassi drevo. Láf fiftín. Opet Sampras: pink – pink – pink – plk! Bože mój, Agassi, silónom treba, silónom! Už aj mení raketu. Nemal výplet. A ten neslobodno podceňovať. Serti fiftín. To je slovo! Ej ba veru, cudzina je cudzina. Serti fiftín. To treba zapametať na moju starú, ak budě doma papulovať.

Podáva Sampras: pink – fi ha! Prefíkaný starý lišiak, tento Sampras. Taká krútěná loptička a presně umiestěná do kravského oného! Prekabátěný Agassi už zasa zadrápuje do rozhodcu. Že vraj loptička z kavěnce něskacká. Čudák ty jsi, Agassi. Keď krave od riti odpadně, tiež něskacká.

A čo je toto? Rozkohútěný Agassi rúbe raketou do televíznej kamery. No že len rúbaj, betiar americký, trafiš šošovicu a nědoplatíš sa. Áno, tak treba zúrivcovi Agassimu. Šmykol sa po kravskom onom a už v ňom aj sedí. Wimbledončania sa dobre zabávajú. Aj vojvoda z Winsdóru sa tak rehocú, až sa jim rád britského impéria na klope trasie. .. No, wimbledončania sa už veľmi nezabávajú, lebo celkom besný Agassi zbiera z ihriska kravěnce a hádže ich do ľudí. Ani vojvoda z Windsdóru sa už nerehocú a rád britského impéria se jim na klope netrasie, lebo ho pod kravencom nevidno.

Fí ha! Bohovky vedia do chumajú nadávať tento vojvoda z Winsdóru. Kráľovná Betka ich nahuckávajú, aby nerevali jako dajaký oný a radšej napísali nótu. Po vojvodsku sa na ňu rozkrikli: Excelencija, anciáša vášho hrbatého, žiadnu nótu písať něbuděm. Istotně nevie čítať. Poznam já týchto vrcholových športovcov. Fríško zbehněm dolú schodíkmi a vyfackám ho cez papulu americkú.

Po junácky povedané, pán vojvoda. My v krčme si tiež nóty něpíšem. – Človek by aj napísal. Lenže schmatně do vrecka a namiesto ceruzky nájďě krivák.

A čo tototo... Prečo teraz ozajstne tenúčka tentononc Diskrít od Olvejs? Vypnite to, pán hostinský, na ozajste tenúčke oné naozaj niesom zvedavý. (*strejc odchází spolu s novinářem*) Iděm přeč, chalani!

Epizodka studenta s hostinským

Přichází student (zprvu střízlivý, postupně stále opilejší)

Student: Dám si jednu velkou režnou.

Hostinský: Režnou nevedem. Vedeme rum.

Student: Tak přiveďte rum.

Student do sebe kopne rum a odchází.

Hostinský: A platit bude kdo?

Student: Napište to na futra.

Hospodský kroutí hlavou, ale křídou napíše na veřeje (tabuli?) R a za ně čárku. Příští výstup připiše další čárku a tak stále dál.

intermezzo hostinského se židli

Hostinský: (*ometá židli – pantomimické etuda*) Ještě na tom nejsem tak špatně, abych si povídal se židli. Zaplaťpámbičku! Co nového mi zjvíte, židle? (*je notně překvapen, že židle opět začne hovořit*)

Židle: Nikomu to neříkejte, ale - - Elvis žije.

Hitler žije – v Jižní Americe. Ještě tam s ním bydlí Fučík.

Ufoni to všechno řídí...

Hostinský: (*probírá se z překvapení a chytí se v konverzaci natolik, že je schopen repliky*)

...a CIA to všechno ví.

Židle: Hitler byl žena... s nejvyšším IQ ze třídy.

Hostinský: A Pepek námořník se mimo kameru ze špenátu vždycky pozvracel.

Otázka trvá

Vchádza Hamlet v paruce, zarastený, v tuctovom športovom oblečení, znudený výraz v tvári (tento výraz sa nesie skoro celým obrazom), na krku sa mu húpe známa rekvizita – zlatá reťaz (vedľajší a nie nechcený účinok – Hamlet vyzerá ako vekslák). Sadá si za stôl.

Hostinský: Já vás odněkud znám!

Hamlet: To je možné. Hamlet jméno mé.

Hostinský: To jakože prodáváte šunku?

Hamlet: Ne, TEN Hamlet. *(udělá zachmuřenou tvář (postoj), Hostinskému pomaleji zapaluje, Hamlet tedy grimasu přitvrzuje ad absurdum)*

Hostinský: Pane jo! TEN Hamlet! Jste to vy! Tak to vás hezky vítám.

Hamlet: Děkuji. Koukám, dost se to změnilo.

(hostinský mu donese pivo a oba se rozhlížejí po nové posluchárně)

Hostinský: Taky je to už dvacet let, co jste se neukázal. Jak jste tehdy odešel, začali stavět nové a nové posluchárny. A těch prachů co to... ále škoda řečí. Tady se ale neučí, tady se společensko retento... relaxíruje..

Hamlet: *(zasněně)* Dvacet let. Hmmm. Jen vzpomínky zůstaly, jen oči pro pláč. *(namíří prstem do hlediště)* Tam někde jsem spával na přednáškách. *(zakroučí hlavou a ukáže na nějakého profesora)* Tenhle tady ještě učí? *(zasměje se – na premiéře ukáže na Libora Škarvadu)* Jste snad našli živou vodu?

(Hostinský hledí s Hamletem do jeviště, pak se ale probere...)

Hostinský: Jen jedno mi nejde do hlavy... pane... Hamlete.

(Hamlet si lokne piva)

Hostinský: Nemějte mi to za zlé, ale *(opatrně)* - neměl jste být mrtvý? Jako Ofélie a ti druzí?

Hamlet: *(podívá se na hostinského)* To bylo přece jen divadlo, člověče. A co se týče Félie... tady jí máte.

(do hospody vrazí Félie - dva základní výrazy, jeden je uštěpačný a nenávidný vůči Hamletovi, druhý je vlídný, sexy a koketní vůči Hostinskému, prostě kurva: lodičky, laciné oblečení, kabelka)

Félie: *(cupitá na podpatcích, hrabe se v kabelce)* Fracek zasratý. Nechce ven z auta. Jdi pro něj ty. *(hodí po Hamletovi klíče od auta)*

Hamlet: Viš, že já toho... *(chce něco namítat, ale rozmyslí si to, postaví se a vydá se k východu a odchází)*

Hostinský: *(uhranutý)* Vy jste snad sama Ofélie!

(Félie mu podá ruku, aby jí políbil)

Hamlet: *(jak jí Hostinský líbá ruku, ani se neotočí)* Félie! Jmenuje se Félie!...děvka...

(Hostinský se zatváří překvapeně)

Félie: Toho si nevíšmejte. Klidně mi říkejte Ofélie. Mám to ráda. Víte, je to už dávno, bylo mi deset a nikdo mi neříkal jinak než ó, Félie sem, ó, Félie tam. No, nepřejmenoval byste se? *(při tomhle s Hostinským flirtuje, přestane s tím, až když přijde Hamlet)*

Hostinský: Ó, Félie.

(vrací se Hamlet, s dítětem, dětský obleček, pokud možno herec menšího věku a rozhodně slovenského původu)

Hamlet: Tak pojď... *(chlapec se potácí za ním)* a pozdrav pána, Ferko.

Ferko: *(stydlivě)* Dobrý deň.

Hostinský: Jaký hezký chlapec. *(přimluví se mu žvatláním)*

Ferko: *(hlasitě)* Dobrý deň! *(Hostinský se lekne)*

Hostinský: Ten je váš? (*Hamlet i Félie se tváří nepřítomně*) Jo, ten je váš. Má hlas po otci. (*Hamlet se zhluboka nadýchne a pohledem probodává Félii*)

Félie: Ale jistě, pane hostinský, Ferko je náš, i když se to NĚKOMU NEZDÁ! (*říká směrem k Hamletovi*)

Hamlet: (*posadí Ferka za stůl, založí si ruce na prsou, vyčítavě*) Já jsem se necoural s kdekým po Slovensku.

Félie: Co tím chceš říct?

Hamlet: (*namíří prstem na Ferka*) Pořád jsi mi nevysvětlila, proč ten kluk mluví slovensky.

Hostinský: Proše pana, cože?

Hamlet: Ferko, řekni tady pánovi „velbloud“.

Ferko: (*pokouší se*) vvvvŤava!

Hamlet: Ferko, řekni třeba... třeba...

Ferko: Treba, treba.

Hamlet: Ne, řekni „kdepak nudle“.

Ferko: Kkkkdd horkýže slíže.

(*Hostinský i Ofélie se „zatváří“ jako by uhýbali před průserem*)

Hamlet: A nepokoušej se mi opět namluvit, že je to nějaká řečová vada.

Félie: Takřka. (*otočí se na Ferka*) Ferko, řekni „takřka“.

Ferko: Takr-ka!

Hamlet: Vždyť vidíš, že je to Slovák jak řepa.

Ferko: Repa!

Félie: Znáám v Praze jednoho logopeda. Jistě to půjde. Že jo, Ferko? V Pra-ze.

Ferko: V Pša-he.

Hamlet: (*ironicky, rezignovaně opakuje Féliina slova*) Jistě to půjde... do háje.

Félie: Co říkáš?

Ferko: Co ri-káš?

Félie: Ferko!

Ferko: Fer-ko!

Hamlet: (*kroutí hlavou, hledí do publika*) Brno je jako Danteho peklo. Kdo v ženě štěstí měl, brzy ho seklo.

Jdi domů veřejná ženo a odveď s sebou i toho... (*podívá se na Ferka*) ... i toho. Chci být sám. Chci pít sám.

(*Félie se postaví, nasadí Ferkovi čepici a tahá ho z hospody, ten si ještě šáhne na Hamleta*)

Ferko: Tata!

Hamlet: Neříkej!

Ferko: (*jak vychází*) Ne-ri-kej. Ne-ri-kej. (*oba odejdou*)

Hamlet: (*chytá se za hlavu a zničen si sedá za stůl.*) Jak trapný, plytký, planý, bezúčelný mi připadá ten celý svět! Ó, fuj!

Hostinský: Panečku, vy už máte docela kompletní rodinu jak tak koukám. Ten čas letí.

Pamatuji si, jako by to bylo včera, jak jste říkal to vznešené... být či nebýt.

Hamlet: Ó jak triviální je nyní ona otázka.

Hostinský: To chápu. Život je překrásný. (*zpěvně*)

Hamlet: Ale, hovno. (*protože v tomhle momentě pije Hamlet pivo, řekne to slovo „ze skla“*)

Jste snad slepý? Proč já jenom volil být? Manželka kurrrrtizána a parchant k tomu navrch.

Radši bych nebyl. (*nařiká*) Tenhle život... (*otočí se k Hostinskému*) ... nemáte pistoli, končíř, nůž, lano nebo jed na krysy?

(*v tom ze záchodu vyjde Vanesa – panička, Hamlet oživne*)

Vanesa: Bóže, to je hajzel. Člověk by sa v ňom normálne stratil.

Hamlet: Vaneso! Co tady děláš?

Vanesa: Hamlet, ty můj Dalamán. A čo ty tu robíš?

(chvíli na sebe jenom hledí, nemůžou uvěřit svým očím)

Vanesa: Miláčik?

Hamlet: Ano?

Vanesa: Máš bublifuk?

Hamlet: Mám něco jiného.

Vanesa: A čo, miláčik?

Hamlet: *(zamilovaný hlas se na chvíli změní)* Vztek na tu pitomou ženskou.

Vanesa: Chápeš, miláčik. Máš to s ňou těžké.

Hamlet: Ó, Vaneso, kde bych bez tebe pil? ... ee, byl?

Vanesa: Ó, Hamlet. Mám nápad. Zmeňme si mená. Vieš, vidím našu budúcnosť jasne.

(mezitím se chytí za ruce) Vidím, ako sa držíme za ruky *(Hamlet se podívá jak se drží)*, ty, Ohlamet a ja, Ovanesa. *(pomaly odcházejí)*

Hamlet: *(zamilovaně)* Ba, Ovaneso, život je překrásný.

Vanesa: Ohamlet.

Hamlet: Jak barevplný, vonný a okouzluující mi připadá ten celý svět! Ó, já!

Hostinský: *(za Hamletem)* Pane?

(Hamlet se otočí.)

Hostinský: Nechtěl jste se... *(udělá prstem čáru pod krkem)*, něco jsem nachystal... *(ukáže na plnou skleničku)*.

Hamlet: Co blbnete člověče? JÁ že něco takového vůbec vyslovil?
(odejdou)

HLÁŠENÍ Z ROZHLASU: Služební hlášení: pes není očkován. Opakuji: očkován.
(na projekci pes vedený panem rektorem) Hostinský baští z ešusu.

Epizodka studenta s hostinským

Přichází student (zprvu střízlivý, postupně stále opilejší)

Student: Dám si jednu velkou režnou.

Hostinský: Režnou nevedem. Vedeme rum.

Student: Tak přiveďte rum.

Student do sebe kopne rum a odchází.

Hostinský: A platit bude kdo?

Student: Napište to na futra.

Hospodský kroutí hlavou, ale křídou napíše na veřeje (tabuli?) R a za ně čárku. Příští výstup připiše další čárku a tak stále dál.

Přicházejí Pamětník a Stařec, sednou si spolu ke stolku a gestem objednají každý pivo. Chvíli sedí a nic se neděje.

Skinheadi, pamětník a stařec

Do nálevny vpadnou 3 skinheadii. Ještě za dveřmi Zdeněk Přikryl s kytarou zpívá něco od Dana Landy, třeba Bílej jezdec ...

1. **skinhead:** Tři piva, hospodo! Ale ne černý!

2. **skinhead:** Na náš hetrik!

3. **skinhead:** Rozkopali jsme dnes tlamu morgošovi, negrovi a buzerantovi!

1. **skinhead:** Ještě nějakej židák smradlavej chyběl.

2. **skin (skanduje):** Če – chy Čechům!

Všichni tři: Če – chy Čechům!

3. **skin druhému:** Ty drž hubu, tvoje babička byla z Moravy!

Zbývající dva: Če – chy Čechům!

1. **skin:** Židáka taky dostanem!
2. **skin:** Tlamu rozkopem, aby mu zuby pochodovaly čtyřstupem a po betonu!
3. **skin (skanduje):** Bí – lá liga!

Všichni tři: Bí – lá liga! Roz – ko – pem, roz – ko – pem!

Dva skiní se hotoví navzájem soupeřit v přetlačování ruky, třetí stojí nad nimi a soudcuje. Hostinský přináší objednaná piva. Ke skinům přichází štamgast. Skiní se přetlačují a štamgast k nim vestoje hovoří.

Pamětník: Pánové, to byste nevěřili, jaký sou některý ty děvky kurvy. Noné, pocem, co si myslí? V džínách je to celý zapařený, kozama to pohazuje, páč to nemá búzenhaltr, chovat se to neumí, líný je to jako sviňa, píchalo by si to výhradně pravej herák, tráva z mý zahrádky už tomu nejde, je to prostě úroveň untr hund a čovek má z toho jen zvýšený náklady, žejo. To já jsem měl, pánové, jednu svini, akorát mně vodbolo pětapadesát, dyž sem ji zalasoval. Jí tehdá mohlo bejt našlapanejch jednadvacet, zrovna končila konzervu. Já vůl jí koupil harmónium, třikrát denně sem ji voprašoval, ani sem kolikrát neměl čas pořádně se nadlábnout jak byla porád při chuti do hrobu tmavýho mě co nejdřív sklátit...

No, dopadlo to, pánové, špatně, co vám mám povídat. Už musím valit, ale, pánové, to vám nelžu, ta měla kozy jako tadydle pan profesor hlavu. *(ukazuje na sedícího starce)* Pak mi kvůlivá Markétě, té halbjýdn s polotěžkou hnátou, vrazila nůž do ramene, páč sem stačil uhnout. A dyž jsem se vrátil za tejdén ze špitálu, na její fotce sem měl od syna připsáno: STÁLA TA KRÁVA ZA TOHO MERCEDESA, COS MI HO MOH KOUPIIT, DĚDKU, DYBYS HO S NÍ NEPROŠUSTROVAL? No, co má na to bejvalej boxer říct? To je dneska mládež, co, pane profesore? To za komunistů nebejvalo. A vůbec, to že Husák zrušil bordely, byl největší vomyl celý konzolidace.

No, já už musím utíkat. Zdar, pánové, poručím se, pane vedoucí! *(odchází – mezi dveřmi na odchodu se ještě otočí a zvolá)*

Život je děvče s rozštěpem
co po ní házím voštěpem!

Po odchodu pamětníka je chvíli ticho, skinové se přetlačují.

Ten ze skinů, který soudcuje, se agresivně obrací na sedícího starce.

Soudcující skin: Když chce starej klátit mladou, tak ať pěkně cáluje. No né? Hoď zas teď něco do placu ty, dědku! Pobav taky bílý pány. - Mluv, nebo ser písmena!

Sedící pankáči se přetlačují, jejich rozhodčí stojí nad nimi. Je chvíli ticho. Jeden ze sedících pankáčů připomene starci jeho úkol

Sedící skin: Slyšels, dědku? Békni taky něco ze života!

Stařec (po chvíli nesměle začíná): Když jsem byl ještě dítě, strýc mě naučil takovou naivní hru. Vždycky se schoval a já na něj volal: Kdepak jsi, strýčku? A on odpovídal: V prdeli, chlapče! A tuze se tomu smál. Maminka se, to se ví, zlobila... *(skiní mu nedají domluvit)*
Jeden ze skinů v přetlačování zvítězí. Soudce halasně zvedá jeho ruku, soupeři se vzájemně plácají do dlaní. Pijí svoje piva na ex.

Vítězný skin: Tady chcípl pes, zvedáme kotvy!

Poražený skin: Popojedem?

Všichni tři: Popojedem!

Odcházejí.

První skin: Musíme sehnat nějaký ušmudlaný holky, aby jim nevadilo, že je budeme válet po špinavý zemi. Cech za nás táhne dědek!

Druhý skin: Ve starobinci dědci ani nemají za co utrácet.

Třetí skin: (mezi dveřmi): Bí – lá liga! Roz – ko – pem!

Všichni tři už za dveřmi: Bí – lá liga! Roz – ko – pem! Če – chy Čechům, roz – ko – pem!
Za dveřmi skiní zpívají třeba Kdož sú boží bojovníci nebo něco jiného. Jejich zpěv doznívá. Po odchodu skinů se v nálevně rozhostí rozpačité ticho. Až posléze je protrhne hostinský.

Hostinský: A jak to bylo dál s tím strýčkem?

Stařec: Za války vyletěl komínem v Osvětimi. A s ním i moje maminka, tatínek, sestra a oba bratři. Vlastně všichni příbuzní, zůstal jsem z celé rodiny sám. - A tak někdy v duchu volám „Kdepak jsi, strýčku?“ A on z veliké dálky odpovídá „V prdeli, chlapče!“

A tak se někdy v duchu ptám, kde jste, všichni moji drazí? - V prdeli, já vím. (*pomalou vstává a odnáší dopitou sklenici k výčepnímu pultu*) Tři velká piva a jedno malé. (*platí*)

Život je jako růže,
starý musí, mladý může!

(*již mezi dveřmi*) Ještě že staří smradlaví židáci mají zuby vyndávací.

intermezzo hostinského se židli

Hostinský krátký trik se židli

Židle: Vyjevte mi zas něco vy, pane hostinský. – Něco zajímavějšího. (*hostinský staví židli na zem a na všechny její čtyři a staví se proti ní*)

Hostinský: Madame piju. Piju první ligu. Piju a pokud získám titul, budu pořádat přednášky malým dětem o tom, že už nepiju. Madame. (*opět může být trik se židli*)

Hostinský s kytarou zpívá píseň.

Mluvka 1

Na scéně Hostinský, případně další osoby z minulých obrazů. Vchází Mluvka – inťošský týpek, (rifle, pletené poncho nebo tak něco – šaty musí být ve dvou exemplářích nebo snadno převléknutelné. V ruce před sebou nese (nebo má na sobě nějak zavěšen) otevřený notebook, na hlavě něco, co by částečně zakrývalo rysy – červená paruka)

Mluvka: Jestli co vidím, je skutečnost, pak zeměkouli právě někdo polil pivem.

Hostinský: Ten si asi spletl dveře.

Mluvka: A jestli skutečnost je, co vidím, pak jsem v bezpečném objetí kvašené parciální derivace.

Hostinský: Anebo holt nějaký intelektuál.

Mluvka (*mžouravě se rozhlíží*): Tohle asi není menza?

Hostinský: Ale jo, tak trochu. Co si dáte?

Mluvka: Zrak, ten bastard, nás jen klame. Zvláště když ho postrádáme.

Hostinský: Že by?

Mluvka: Ony mě totiž opustily brejle, víte?

Hostinský: Děvky jedny, co?

Mluvka: Nešťastnou náhodou mi je rozšláp...

Hostinský: Intelektuální výměna názorů?

Mluvka (*přístupuje k pultu – není-li notebook zavěšen, pak jej pokládá na pult*): Jak symbolické. (*bere dvě štamprle a kouká přes ně jako do kukátka*) Obyčejné nicotné sklo nám pomáhá vidět svět, jaký je. (*zpět k hostinskému*) Dejte mi neperlivou nízkokalorickou limonádu bez umělých barviv a příchutí. A bez cukru.

Hostinský: Takže vodu?

Mluvka: Nikdy! Víte že vodu ozařují?

Hostinský: Jasně, už chápu. (*nalije velkého panáka kořalky*)

Mluvka: Obraz, který nám doráží na bezbranné sítnice okázale prázdnotou superpřepřelávaností deformuje křišťálově nezaplivanou přirozenost naší duše. Neboť jen dvě věci jsou dokonalé – absolutní poznání a absolutní nevědomost. Teprve jako slepý jsem prohlédl... (*Chce vykročit vpřed – už opět s notebookem -, ale zakopne o mluvicí židli, a tak se radši přidrží pultu. Chopí se panáka a zblízka si jej prohlíží.*) Vaše oči vás ovládají víc než váš mozek. Ne to, co víte nebo v co věříte, ale to, co vidíte tahá za vaše drátky.

Hostinský: Hm, to je moudrý.

Mluvka (*Kopne do sebe panáka a zakucká se. Pak promluví ochraptělým hlasem*):
 Nešťastnou náhodou mi je rozšláp. Můj oponent. (pauza) Blbec jeden. Zrovna když jsem mu předčítal úvod své bakalářské práce. (hledí do monitoru a čte z něj) Život je jako stožár. Nesklátí jej povodeň, ni požár! (Chvilí brejlí do monitoru, pak se s očima stále upřenýma do monitoru vydá na záchod.)

HLÁŠENÍ Z ROZHLASU: Služební hlášení: hledaný pes není jedlý. (Hostinský se zakucká soustem z ešusu – na plátně opět scénka se psem zakladatelem) Opakuji: Jedlý.

Epizodka studenta s hostinským

Přichází student (zprvu střízlivý, postupně stále opilejší)

Student: Dám si jednu velkou režnou.

Hostinský: Režnou nevedem. Vedeme rum.

Student: Tak přiveďte rum.

Student do sebe kopne rum a odchází.

Hostinský: A platit bude kdo?

Student: Napište to na futra.

Hospodský kroutí hlavou, ale křídou napíše na veřeje (tabuli?) R a za ně čárku. Příští výstup připiše další čárku a tak stále dál.

Hostinský jde po špičkách k záchodu a nakoukne dovnitř, potom pantomimicky ukazuje hajzlbábě, že Mluvka i při močení hledí do monitoru. Mluvka posléze vychází ven.

Mluvka: Kolik platím?

Hostinský: (*odpovídá za sebe i za hajzlbábu*) To nechte bejt, na účet podniku, zalepí studijní oddělení, píšu na cech paní magistře Davidové.

Mluvka: Děkuji zdvořile. (*uklání se, pak zamíří ke dveřím*) Zkuste se někdy podívat na svět poslepu. Nepoznáte jej. (*s mírnou kolizí o futro opouští výčep*)

Kmotříčka

Dveře se zvolna otevrou a vchází Kmotra – postava v pršiplášti, s kapucí, s kosou. Pověsí kosu na věšák u dveří a pomalu přechází k volnému stolu. Hostinský na ni vyčítavě ale ne příliš důrazně mávne, jako že ode dveří táhne, pak jde, přibouchne dveře a zimomřivě si dýchá na prsty.

Kmotra zatím přátelsky poplácá po zádech štamgasta, sedne si ovšem k jinému stolu. Vytáhne zpod pláště velké kuchyňské prkénko a položí je na stůl. Chvilku je rovná a oprašuje, pak znovu sáhne do náprsní kapsy a vytáhne svazek mrkví s krátkými střípaci natě. Položí je na prkénko a zaloví pod pláštěm do třetice, aby vytáhla velký nůž na krájení zeleniny.

Hostinský si mezitím za pultem ostentativně natáhl rukavice – pletené lyžařské prstáky. Načepuje pivo a zamíří ke stolu, kde kmotra pečlivě vybírá jednu z mrkví. Nakonec jednu vybere, položí ji doprostřed prkénka a pomalu, obřadně jí odřízne konec s natí. Odříznutý konec dá na jednu stranu a mrkev postaví špičkou vzhůru na konec stolu. Tak pokračuje, hostinský to pozoruje.

Po chvíli, když si jej Kmotra stále okázale nevšímá, postaví pivo k mrkvím. Pokud nějakou shodí, Kmotra ji klidně zvedne a zas postaví.

Hostinský: Trénujete, co?

Kmotra (*pohlédne na něj a dá si prst na ústa*): Pšššt!

Hostinský pokrčí rameny, přejde ke štangastovi a kontroluje, zda už má dopito. Sebere zvětralý püllitr a jde k výčepu.

Kmotra zatím další mrkvi zamíchá své pivo, olízne z mrkve pěnu a postaví ji k ostatním (všechny pohyby vláčné a graciézní). Hostinský dotočí pivo, zanesse je štangastovi, znovu se zastaví u Kmotřina stolu.

Hostinský: Máte ty mrkve pěkně s'atý.

Kmotra: Pšššt!

Hostinský (*ukazuje prstem*): Tahle se vám nějak klátí.

Kmotra vezme jeho ruku, položí si ji na prkýnko a zvolna, stejně jako předtím, mu uřízne onen prst. (Rukavice měla jeden z prstů falešný, vycpaný vatou – nejlépe nabarvenou na červeno. (detail akce na plátně). Hostinský si nevěřícně prohlíží ruku bez prstu.

Hostinský: No to je chování.

Zamíří zpátky k výčepu. Kmotra se zatím snaží jeho prst postavit k mrkvím, ale ten nechce stát. Chvíli to marně zkouší, pak prst hodí do piva (měl by klesnout, takže by asi měl být uvnitř zatížen olůvkem), zamíchá a zhluboka se napije.

Hostinský u výčepu vytáhne septonex ve spreji a postříká si useknutý prst.

Židle: To nic, pane hostinský, to zase doroste.

Hostinský otráveně schová dezinfekci, nalije do štamprle kořalku a pahýl si v ní chladí. Kmotra mezitím popravila všechny mrkve, schová nůž i prkénko. Vstane, dorazí pivo a vyloví prst, pak jde k výčepu, vezme hostinskému ruku a stáhne mu rukavici tak, aby to vypadalo, že mu prst vyléčila. Zatímco si on prohlíží zdravou ruku, Kmotra do sebe hodí onu nyní již nepotřebnou štamprli a jde pro svou kosu.

Hostinský se vzpamatuje a s překvapivě nalezenou odvahou zahrozí směrem ke Kmotřiným zádům.

Hostinský: Vy už mi sem nikdy nelezte!

Kmotra se otočí a nasype na pult plnou hrst dvacetikorun. Pak bez dalšího zamíří k východu.

Hostinský: Služebník, přijďte zas...

Kmotra se ve dveřích otočí a významně přikývne na souhlas. Pak důstojně odchází.

Chvíle ticha.

Židle: Hm, každej jsme nějakej, někdo holky, jiný vdolky.

Ale to už přicházejí další hosté, a tak to hostinský ponechá bez komentáře.

Mluvka 2

Nyní může následovat buďto projekce, anebo jeden či více jiných obrazů. Na plátně by mohlo být vidět, jak Mluvka odchází, na schodech se zarazí, jak si náhle na něco vzpomene, obrátí se a je vidět, že ho již hraje jiný herec, přesněji herečka. Mluvka 2 by měla být Mlůvkovi pokud možno podobná, stejné šaty a nejlépe i stejná chuze a pohyby, stejný notebook. Sama o sobě mluví v mužském rodě. Zamíří zpět do výčepu, vchází do dveří.

Mluvka 2: Ehm, nenechal jsem si tady slajdy k obhajobě bakalářské práce?

Hostinský: Intelektuálka, a k tomu roztržitá.

Mluvka 2: Jestli co vidím, je skutečnost, pak zeměkouli právě někdo poblil... (*pohodí hlavou*) A jestli skutečnost je, co vidím, pak se asi schyluje k nebezpečnému objetí.

Hostinský: Máte to trochu pomotaný, ne?

Mluvka 2: Ony mě totiž opustily brejle, víte?

Hostinský: Jestli vy jste jim nedala důvod.

Mluvka 2: Nešťastnou náhodou mi je rozšláp. *(pauza)* Dvakrát se na nich otočil patou a zbytek zakopl do kanálu.

Hostinský: Váš bejvalej, co?

Mluvka 2 *(přistupuje k pultu a nachází tašku):* Obraz, který nám doráží na bezbranné sítnici prázdně okázalou, rozmařile zavrženíhodnou fiktivní pseudorealitou defloruje... křišťálovou... přirozenost... *(zadrhne se)*

Hostinský *(mezitím nalil panáka a přistrčil jí ho):* Tak si to tak neberte, pani. Život jde dál, že jo.

Mluvka 2 *(zvedne panáka, ani na něj nepohlédne, hovoří k hostinskému):* Vaše oči vás ovládají víc než váš ten... mozek. Ne to, co víte nebo v co věříte, ale to co vidíte tahá za vaše drátky.

Hostinský: Že vy jste už něco pila?

Mluvka 2 *(Kopne do sebe panáka a zakucká se. Pak promluví ochraptělým hlasem):*

Kdybych měl svoje brejle, schoval bych se za ně a bylo by mi líp. *(již notně opile civí do notebooku)* Takhle vidím co nevidím, a jak to tak vidím, radši bych se neviděl... *(brejlí do notebooku, ale nemůže to přečíst)* Život je jako smažák. Žluklý a je z něj cítit mražák... *(chvilí ještě luští, pak potřese hlavou)* Svůj šmírák odhazuji v dál... *(Mávně rukou. Zkusí dopít zbytek ze své sklenice, ale ta už je prázdná, tak ji aspoň vylízne jazykem, načež ji s povzdechem odkládá na pult)* Obdobně jako předchozí postava odchází na WC s otevřeným notebookem. Hostinský pantomimicky pobídne hajzlbábu, aby se podívala dovnitř toalety. Ta to učiní a ukazuje, že postava sedí na toaletě a stále hledí do otevřeného notebooku. Postava posléze vychází ven, stále s otevřeným notebookem. Kolik platím?

Hostinský: Čtyřicet osum padesát.

Mluvka 2 *(hrabe se v peněžence, vytáhne bankovku a zblízka na ni zírá):* Co je to? *(na projekci záběr v detailu, aby bylo dobře vidět, že jde o tisícikorunu)*

Hostinský: Padesátka.

Mluvka 2 *(podá mu bankovku):* To je dobrý.

Hostinský: Děkuju zdvořile.

Mluvka 2 *(na odchodu):* Vidíte jen to, co vám zrak dovolí. Jste ochuzen!

Hostinský: Nápodobně, pani, nápodobně. *(schová tisícovku a poplácá se po kapse)* Pozor na dveře.

Mluvka 2 *(trochu narazí do dveří, ale ustojí to):* Konečně vidím to, co chci sám... *(zaváhá)* sama. *(usměje se a radostně zamává k výčepu)* Sbohem, doktore! *(vybíhá ven)*

Hostinský *(zvolna pro sebe):* To je ale šťastnej parchant.

Student a čert

Přichází Student, jako vždy

Student: Dám si jednu velkou režnou

Hostinský: Režnou nevedem. Vedeme rum.

Student: Tak přiveďte rum.

Hostinský: Tak hele, mladej, na futra ti to už nenapíšu. Nejdřív zaplat'.

Student: Nemám.

Hostinský: Tak to nahlásím a oni ti zablokujou účet.

Student *(hystericky):* Ne, prosím, to ne. To byste mi neudělal. Prosím, nalejte mi ještě panáka, posledního... *(Hostinský jej ignoruje)* Dal bych za to cokoliv. Cokoliv! *(Sesune se k zemi)*

Otevrou se dveře a za zvuku varhan vchází čert. Zamíří ke skleslému studentovi

Čert: Copak vás trápí, pane?

Student: Já už nemůžu. Mám teď tříhodinovou přednášku z Vyčísitelnosti, bez dalšího panáka to nepřežiju.

Čert (*vytahuje balíček karet*): Víte co, mladý muži? Zahrajeme si karty. Když vyhrajete, zaplatím za vás dluh a ještě si můžete přibjednat. (*Během řeči vytáhne padesátieurovou bankovku a položí ji na stůl coby vklad.*)

Student: A když prohrajú?

Čert: No, však to znáte. Podpis krví, díra ve stropě, oheň, síra, widows outlook..., jako obvykle.

Student: Tak jo.

Dají se do karet, hostinský jim nosí pití.

Skauti

Do hospody vpochodují skauti. Malí skauti si sami velí: Zastavit stát. Vlevo vbok! Pohov! Jejich vedoucí si sedají ke stolu a gestem objednávají piva.

Hostinský: (*k malým skautům*). A co ještě umíte?

Jeden skaut: Vyjmenovaná slova.

Další skaut: a plus b a to celé nadruhou.

Další skaut: Programujeme v Paskalu a Javě.

Další skaut: Nedotýkáme se drátů ani na zem spadlých.

Další skaut: V zimě sypeme ptáčkům.

Hostinský: (*nese pivo vedoucím*) A co takhle zazpívat, to byste uměli?
skauti zpívají

Páni vedoucí, s takovými chlapci jistě nemáte chvíli dlouhou?

vedoucí zpívají blues „Máme chvíli dlouhou“

domyslet společný odchod skautů i vedoucích

Hlášení: Služební hlášení: Hledaný pes slyšel na jméno Baryk, opakuji, Baryk.

Čert: Kamaráde, tak si někdy říkám, proč by se měly věci dít tak, jak se předpokládá? Mívám chuť vypovědět poslušnost nutnosti, srazit hlavu kauzalitě, rozbít *vyčísitelnost* nepředvídatelnou libovůlí.

Student: V tom s tebou plně souhlasím. Kdyby z následku plynula příčina...

Čert: Hmota mizela v prázdnotu a zase naopak...

Student: Z pravdy vyplývala nepravda a pravda sama sobě byla sporem, pak...

Čert: Chaos! Přesně to říkám. To je naše koncepce. (*položí karty*) Nu, prohráls, příteli. (*strašidelná hudba – varhany*) Tak pojď, je čas. (*hudba přestane hrát*) Ale ještě se jdu vychcat.

Čert odchází na záchod, je slyšet zvuk močení a pak spláchnutí. (Opět by se hodila nějaká vsuvka) Čert se vrávoravě vrací z toalety, omylem zamíří ke stolku, kde sedí farář.

Čert: Prohráls, příteli. Tak pojď, je čas.

Farář: Já to tušil. (*společně, oba poněkud nalíznutě, odcházejí*)

Chvilé ticha. Pak student sebere bankovku a zamává na hostinského.

Student: Pane vrchní, platím!

Hostinský sebere bankovku a jde ji schovat k pultu.

Student (*vrtí hlavou*): Kurva, to jsou události. (*Na chvíli se odmlčí. Pak křikne:*) Hospodo, režnou!

Hostinský: Režnou nevedem. Vedeme rum.

Student: Tak přiveďte rum.

Student do sebe kopne rum a odchází..

Hostinský: A platit bude kdo?

Student: Na futra.

INTERMEZZO

Hostinský krátký trik se židli.

Hostinský: Potkal jsem dnes dopoledne chlapa. Měl divný přízvuk a prý, že je ze Spojených států amerických. A haudůjůdů nebo co. Tak jsem mu řekl, že nevím, kde ty jeho Spojené státy americký jsou. - - - Vy židle to taky na světě nemáte lehký. Něco můžete, ale všechno taky nemůžete.

Židle: Nestěžuji si. Nemám komu. Jako Valentina Těřeškovová bych mohla: letět do vesmíru. Jako Monika Lewinská bych nemohla: vykourit prezidenta Spojených států amerických.

Básník a matematik

Matematik: Jsme tu správně v čajovně U algoritmu?

Básník: Je tohle pajzl U děvky poezie?

Hostinský: Jak račte, pánové.

Matematik: Jak já jsem nešťastnej, jak já jsem nešťastnej! A přitom bych vlastně mohl bejt šťastnej. Jak já bych mohl bejt šťastnej!

Básník: Kdybys to spočítal.

Matematik: Kdybych to spočítal.

Básník: (*podává ruku hostinskému*) Básník, jméno mé. Hospodo, podaruj ny!

Matematik: (*podává ruku hostinskému*) Matematik, jméno mé. (*usedají ke stolku*) Nevím proč, neumím to spočítat, ale prostě se mi líbí, když si to holka nechá udělat, pak se stočí do klubička, přivře oči a řekne: A teď vypadni! - - Ne že bych to snad zažil, ale stejně je to krásné.

Básník: Pobryndané stoly. Poblité dějiny. Světová knajpa – a přitom – řít' světa. Kam zmizel übermensch Nietzsche? Žijeme v době kýče! Hospodo, obrozuj ny!

Matematik: Nejhorší jsou ty mladý holky co neznají stud a svědomí. Copak neví, že když spí s jiným než s matematikem, že mě podvádí?

Básník: Ztratil jsem dvacku, zasloužil bych facku: dvě malý píva! Hospodo, zavražuj ny! Káčo, vystrč prdel, hosti dou!

Matematik: Nechcete, abych vám vyprávěl pohádku o chlupaté prdeli, kterou uspávám sousedovy dcerušky? - - Tak teda jinou, taky českou: A kradl a kradl a kradl...

Básník: ...a jestli se do pekel nepropadl, tak tam krade ještě dnes. Hospodo, pomiluj ny! Bože, děkuji ti, že mě chceš mít básníkem i alkoholikem pouze nedělním, to je v pondělí, středu a pátek.

Matematik: První Euklidův zákon: K manželskému trojúhelníku patří vždy alespoň jeden nemanželský kosočtverec.

Básník: Hynkovy veršíky znáte? Karel Hynek je můj vlastní brácha!

Matematik: Tatínku, já jsem se včera odnaučil říkat hovno a dneska prdel! (*obrací se k hajzlbábě*) Slečno, dal bych si kávu, jestli ji máte černou!

Básník:

It was late evening – first of May –
the evening May – the time of love.
To love inviting was a dove
where a pine holt smelt ´round the way.

Matematik: Cizácké veršíky ne! Naše klasiky neznáš?

Básník: Na břehu řeky Svatky
copak to jenom vidím?
Rozrazil? Kdepak zvratky!
Za ten pohled se stydím.
Někomu bylo na blítí,
tak se vyzvracel do kvítí.

Matematik: A něco vlastního, kokot drevený?

Básník: (*vytahuje z kapsy papírek, ostýchavě jej narovnává*) Sysle, sysle, když tě držím za ocásek, visíš svisle. - Hospodo posiluj ny. (*hostinský staví na stůl před ně natočená píva, která speciálně*

naběračkou napěnil) Kdybych věděl, že tu máte takovou krásnou pěnu, tak jsem si vzal s sebou holení. *(zhluboka se napijí)*

Matematik: V pasážích podražily prostitutky a v knihkupectvích zlevnily básničky. Od jara mám absták! Od jara bez lásky! Budiž prokleta léto! Jsem z toho jelen a parohy shodím až na podzim. Druhý Euklidův zákon: Chtíč se zvětšuje s kosočtvercem vzdálenosti a se vzdáleností kosočtverce. *(odchází na toaletu)*

Básník: *(hovoří k hostinskému a posunkem ukazuje na matematika)* Věřu divný člověk, ten matematik. Zabil a vyudil svou tchýni. Do půlnoci nejraději holčičky, po půlnoci chlapečky a k ránu zvířátka.

Matematik: .....

Básník: Mám tajný plán... *(zde mi při úpravě textu kus vypadnul a nemám sílu jej dopisovat, herci se ale budou držet původní verze)*

Hamlet a Lízal s Maryšou

(Moravský pantáta s dcerou. Bylo by dobré, kdyby měli na sobě kroje nebo alespoň náznakem součásti krojů, a nemusí to ani být kroje moravské (dnes už tomu stejně nikdo nerozumí). Sednou si rozšafně ke stolu, pantáta si o stůl opře svoji sukovici.

Hostinský: Co to bude, panstvo?

Lízal: Mně déte pivo a tady Maryše...

Maryša: Energetický nápoj - jestli máte?

Hostinský dává gesty najevo, že má všechno. Odšourá se k pultu, kde točí pivo. Energetický nápoj natočína záchodě do kelímku z vodovodu.

Vchází mladý Hamlet, celý v černém, na krku řetěz, pokud možno je identický s postavou z loňského představení. Interesantně se rozhlédne po hostinci, nonchalantně zapózuje a ve stoje zarecituje:

Hamlet: Jak trapný, plytký, planý, bezúčelný
mi připadá ten celý svět! Ó, fuj!

Hostinský: Moje řeč. Tak to do pivínka zazdíme velkého preka, že?

Hamlet: Vymknuta ze svých kloubů doba šílí:
že jsem se zrodil, abych napravil ji!

(Maryša vstane od stolu a paroduje Ofélii – možná odloží součást kroje)

Ofelie: Čo šílíš. Slyšíš? Přešťaň!

Hamlet: *(pitvoří se šísláním po ní)* To bude asi tím, že jsem šameček.

Hostinský: Ten mladej Hamlet z formálů dočista zblbnul. Ale v něčem pravdu má, šamečci toho u nás vždycky nejvíc napravili. Jenže na dobu vymknutou ze svých kloubů je tady už přes dvacet let primář Blažej.

Ofelie: Blažej! Na svůj věk je požád ještě štramák. - - - Vy taky, pane hoštinšský!

Hostinský: *(k Ofélii, jako poděkování za lichotku)* Malá kořalička. Božičku.

Hamlet: Teď je ta nejčernější chvíle noci,
kdy hroby pukají a z pekel mor
se line do světa; teď živou krev bych lokal
a páchal skutky, že by na ně den
se štilil pohledět.

Ofelie: Není rožtomilej?

Hostinský: Je rožtomilej. Kdyby zlobil, dejte vědět, já ho plácnu. Mokřým hadrem přes tlamu. *(přinese Ofélii-Maryše kořalku)*

Hamlet se teatrálně napije piva a s půllitrem v ruce vylézá na stůl a čelem k divákům recituje svůj slavný monolog (Ofelie si sedá k Lízalovi a opět se mění v Maryšu).

Hamlet: *(k Lízalovi)* Nezapíre v sobě Hanáka a poroč mně panáka, te škaredé fetošo z Kroměříža.

Zda žít či nežít...*(pouze první čtyřverší)* a skoncovat je vzpourou. *(bude-li dostatek času, pak monolog by mohl být celý)*

(do průběhu monologu ještě vymyslet pantomimická ozvláštňení textu)

Po skončení monologu Hamlet chvíli u vytržení nad sebou samým a nad složitostí světa stojí na stole, zatímco všichni herci na scéně se postupně probírají z ohromení a začínají tleskat. Lze předpokládat, že se k jejich potlesku připojí i diváci. Hostinský spontánní potlesk převede do skandovaného FI – LI – PEC! FI – LI – PEC! Hamlet skromně sleze ze stolu, zamění řetěz za foukací pišťalky, řetěz zavěsí kolem krku Maryši, usedne k Lízalovi s Maryšou, otevře skripta formálů a hledí do nich.

Lízal: Že jsem tak smělý, jakpak se pořád máte, princí?

Hamlet: Děkuji za optání, dobře.

Lízal: Znáte mě, výsosti?

Hamlet: Jako své boty. Jste majitel hampejzu.

Lízal: To nejsem, princí.

Hamlet: Vaše chyba. Kéž byste měl tak poctivou živnost!

Lízal: Poctivou, princí?

Hamlet: Ano, pane. – Máte dceru pane?

Lízal: *(ukazuje posunkem na Maryšu)* Mám dceru, princí.

Hamlet: Tak ji nepouštějte na sluníčko!

Lízal: Jak to myslíte, princí? *(stranou)* Pořád naráží na Maryšu, a přece mě zprvu nepoznával. Povídal, že jsem majitel hampejzu. Daleko to s ním na studiu informatiky došlo, daleko. Já jsem přece Lízal! Ten od bratří Mrštíků! Jak jste se mě učil k maturitě! - Co to čtete, princí?

Hamlet: Formály, formály, formály.

Lízal: Pojd'te z průvanu, princí!

Hamlet: Do hrobu tedy?

Lízal: Tam opravdu není průvan. *(stranou)* Jak trefně někdy odpovídá!

Vzniká pauza – v ní nějaká komická pantomimická akce Hostinského.

Maryša: *(uvážít a vyzkoušet, zda by Maryša neměla v následujícím dialogu s Hamletem stále držet parodickou roli Ofelie co do šíšlání, alespoň slovo výsosti vyslovat jako „výšosti“)*

Jak se má vaše výsost už tak dlouho?

Hamlet: Děkuji poníženě, skvěle, skvěle, skvěle!

- - Jste počestná?

Maryša: Výsosti!

Hamlet: Jste krásná?

Maryša: Proč, výsosti?

Hamlet: Protože: jste-li počestná a krásná, vaše počestnost by neměla obcovat s vaší krásou.

Maryša: Což není počestnost nejlepšího společníka krásy?

Hamlet: Není. - - - Miloval jsem vás kdysi.

Maryša: Ano, výsosti, vedl jste si tak, že jsem tomu věřila.

Hamlet: To jste neměla. Já vás nemiloval.

Maryša: Tím horší byl můj omyl.

Hamlet: Jdi do kláštera. proč bys měla rodit hříšníky?

(...)

Jdi tam, kam patříš, do kláštera, jdi. Kde je váš otec?

Maryša: Tady, výsosti.

Hamlet: Tak si ho odveďte, ať dělá kašpara jen v kruhu rodinném! - - - Smím si vám lehnout do klína, slečno?

Maryša: *(zde Maryša přestává parodovat šíšlání a zvažní)* Ne, výsosti.

Hamlet: Totiž položit vám hlavu do klína?

Maryša: Ano, výsosti.

Hamlet: A co jste si myslila, že chci?

Maryša: Nic, výsosti.

Hamlet: Je to pěkné pomyšlení ležet dívce mezi koleny.

Maryša: Co, výsosti?

Hamlet: Nic.

Maryša: Jste rozpustilý, výsosti.

Hamlet: Kdo? Já?

Maryša: Ano, výsosti.

Hamlet: Ach, bože! Strašně! Veselá kopa k pohledání! (*vstává a bere si kytaru, zpívá píseň „Chtěl bych mít kapelu ze samých pankáčů“ – do toho v zadní projekci se na plátně objevují úryvky z jeho loňského HAMLETA – jsou bez zvuku, ale obraz kontrastuje se zpívanou písní*)
Během písně musí za paravánem dojít k záměně figuríny spícího štamgasta za skutečného spícího štamgasta, co do oblečení, paruky a způsobu sezení identického.

Po dozpívání Hamlet odkládá kytaru a na odchodu, již takřka mezi dveřmi pateticky strne a z reproduktoru se ozve jeho ústa recitovaný text:

**Smrt znaven vzývám, abych pokoj měl
od pustých mamlasů a mizerů
a vyfintěné nuly neviděl,
zrazenou víru, pyšnou nevěru,
a zlato slávy v rukou nepravých,
a dívčí čest surově zkurvenou,
a dokonalost v poutech perverzních,
mrzáckou mocí sílu zlomenou**

Hamlet se probere ze své strnulosti a již v reálu zvolá:

Život je jeden formál
a já jsem těžkej normál!

Lízal: Maryšo, Maryšo, musíme si vážně pohovořit...

Maryša: Copak, tatičku?

Lízal: Japa hodnotíš palčivý otázky anglické zahraniční politiky?

Maryša: Tatičku – že vy ste si zase nevezal prášek?

Lízal: Proč se na to ptám. Viktorce, pravda, pomátl hlavu Černé myslivec, tobě zas tithleti OASIS. Já vim, vono je to potvora. Mladé nezkušené člověk snadno naletí, že se jedná vo muziku.

Maryša: A o co jinýho se jedná?

Lízal: O co? O průhledné manévr Horní sněmovny, jak vybruslit z palčivých otázek anglické zahraniční politiky! Já ty lordy znám! S vévodó z Kentu sem byl v Kroměřížu na jedné cele...

Maryša: Tak já vám pro ten prášek skočím, chcete?

Lízal: Radši vem rozum do hrsti, Maryško. Máme u nás v obci palčivý otázky vyřešeny?

Máme. Septiky začali vyvážet pravidelně. A tož na co teda my potřebujeme Franckovu skupinu Super Progres Hiphop Těšany? Aby nám v kulturáku vyřvávali anglicky?

Maryša: Tož tomu vy, tatičku, nerozumíte. Celé svět je dnes napojené na britské a americké sound, jak o něm píše Lunt v Informagice. Takové Plastikman nebo Everlast...

Lízal: Vy se napojte na české sound! Nemáte proč pošilhávat na západ. Jenom si vem ty naše husity: Kdož sú boží bojovníci. Jak to se dlóho drželo na evropské hitparádě!

Maryša: To bylo kdysi, tatičku. Jenomže dneska, kromě Francka, nemáme v obci osobnost, na která bych se mohla hudebně orientovat.

Lízal: Orientuj se na Vávru.

Maryša: Ten jeho ambientní minimalismus mě nezajímá!

Lízal: Ale drží se doma! Stará Vávrová říkala, že věčně dřepí na komoře a džemuje.

Maryša: I to jeho tvrdý acid-techno je moc akademický!

Lízal: Ale užitečný! S nebožkou tvó mamó sme na podzim taky džemovali. A co si namaže na chleba Francek? To svý kiss me my darling?

Maryša: Na tem není nic špatnýho!

Lízal: Tak proč nezpívá, jak mu vokál narostl? Copak ho přivedl na horu Říp nějaké lunt jako Plastikman nebo Everlast?

Maryša: Tatičku, když my jenom chceme, aby se lidi vzájemně milovali. A právě kiss me my darling...

Lízal: Moment!!! Který lidi aby se vzájemně milovali?

Maryša: To je myšleny všobecně, tatičku.

Lízal: Všeobecně? To jako celá obec najedno? - - Neděle si iluze, děvče. Není lehký nadchnout lidi pro společnou věc...

Maryša: Ale nic takovýho, tatičku! Kiss me my darling znamená něco jako poselství. Když člověk potřebuje člověka, zkrátka, řekne mu větu, kterou i vy jistě dobře znáte. Řekne mu prostě: - polib mě...

Lízal (vstává): Cože?!?!

Maryša: Tatičku, nechte mě domluvit!

Lízal (rezolutně položí pěst na stůl): Není potřeba! To poselství znám z praxe až moc dobře. - - Ja tož proto tá angličtina! Vyříd' Franckovi, že víc ho nechcu v baráku vidět! To by pane byl zeť - drzé a ještě s holým darlingem.

(Pantáta a Maryšou odcházejí, pantáta furiantsky připlácne hostinskému na výčepní pult bankovku a gestem ukazuje, že je to dobrý, že zbytek si hostinský může ponechat.)

Lízal: (na odchodu mezi dveřmi): Život je jako žumpa, kanál pro potkána Lunta!

Poutník 2

Vchází stařeček bez brýlí i lucerničky (baterky)

Hostinský: Pěkné pozdravení, stařečku. Už jste našel lidskou poctivost a jdete zaplatit ten rum!

Poutník: Ále, ještě před chvílkou jsem měl v ruce takovou lucerničku (baterku) a na nose růžové brýle mámení! - - Jenom ten luthauz srdce mi ještě neukradli. Život je jako... - ále, darmo mluvit.

Závěrečný výstup

(odešli poslední hosté, na scéně zůstávají pouze hostinský s hajzlbábou a spící figurínou, hostinský během dialogu Lízala s Maryšou nenápadně posunul paraván tak, aby postava spícího štamgasta byla opět ke spatření divákům, celý závěrečný výstup má utlučený, meditační charakter, po všech předchozích postmoderních šílenostech se to celé přesouvá do nostalgického, smířlivého retra)

Hostinský (hlubokomyslně mudruje): Proč věřit v Boha a luthauz srdce je směšné, ale věřit v lidstvo není směšné? Proč věřit v království nebeské je hloupé, ale věřit v pozemské utopie je rozumné? - - Zajímavý, že jako lidstvo vždycky šlápneme do stejného hovna..

A samota, ta dáma *(rozhlédne se po prázdném lokále)*, nás dostane na kolena.

Židle: Podle novin a televize je to stejné hovno stále lepší a lepší. I na samotu je potřeba klacek optimismu: pane hostinský, poříd'te si čokla a kupujte mu brzlík. Když vás počůrá, tak můžete věřit, že z lásky.

Hostinský: Vy stará vraždo, vy mi budete dávat lekce z morálky - nebo filozofie - nebo náboženství?

Židle: Máte smůlu, pane hostinský: nic nevzbuzuje na světě takovou nenávist a opovržení jako charakterní a inteligentní muži vašeho formátu. Z toho je jen jediné východisko, pro které se musíte rozhodnout: buďto charakter, nebo intelekt. – Nebo bůh - možná.

Hostinský: Nad náma je sice velkej šéf, ale není na něj spolehnoutí. Jen občas někomu pomůže s těma svejma božíma mlýnami. Měl by to líp organizovat... Člověk by ho možná mohl donutit... A pak se ho v příštích volbách zříct.

Židle: Moc chlastáte na úkor vzdělání, pane hostinský.

Hostinský: Náhodou, už mám v informatice tři semestry!

Židle: Kdybyste měl i čtvrtý, nechlastal byste rum. Ve čtvrtém semestru probírají, že se z rumu blije.

Hostinský se zapotácí: Kdo ví, jestli i Libuše nevěstila slávu Prahy v podnapilém stavu. Vám se to kecá, vám se to moralizuje! Mít jako vy čtyři nohy, taky bych stál rovně! A víte co? Já vám, vy stará rašple dřevěná, já vám zarecituju, a z lásky, dyť vy nejste špatná holka (*recituje pateticky*): moje poéma Ještě jen chvíli mi stůj, živote můj. (*kopne do sebe stampřli*)

Život je jako kurva,

já jsem Spejbl a ty Hurva! (*neví, jak dál*)

Židle (ironicky): Hopla, zvolal a skočil pod vlak!

Hostinský (dojatý sám sebou a se slzami v očích): Když já bych taky chtěl mít někoho rád.

Židle: Ještě předved'te zrak poraněné laně. Já se dojmu a máme to.

Hostinský: Jedině po vašem boku mohu životem jít! Jedině vy zůstáváte sama sebou! Když chlívky se přebarvily, ale svině v nich zůstaly stejný!

Židle: Máte recht. Jenže koza měla taky recht a chcípla.

Hostinský (vymývá poslední sklenici a staví ji dnem nahoru, převrací židle na stůl nohama nahoru, u mluvící židle se zarazí a políbí ji s žertovným a přitom vroucným gestem) Jste zatčena, židle. Nohy vzhůru! (*potom se postaví před diváky a praví přímo k nim*): Dobrou noc!

(*obrací se vlevo*) Dobrou noc! (*obrací se vpravo*) Dobrou noc! (*obrací se nahoru a parodicky, přesně jako v úvodním obraze*) Dobrou noc!

(*po pauze*) Hovno!

Od stolku hajzbáby odpovídá oživlá spící figurína, která se z lehu na stole zvedne do normálního sedu.

Spící štamgast - Figurína: To umí náš papoušek taky. A ještě dovede říct Lóra!

(*hostinský odvažuje šátek z mluvící židle a váže jej kolem krku hajzlbábě, potom bere kytaru a zpívá dojemnou, po které oživlý spáček začne decentně tančit s hajzlbábou, po dozpívání písni hostinský odkládá kytaru opět na její místo. Z reproduktorů se ozve potichu píseň „Kdeže ty časy jsou“, od vchodu se vynoří dvě bílé myšky. Hostinský tančí s myšmi, oživlá figurína s hajzlbábou. Všichni čtyři společně odcházejí, hajzlbába uprostřed, chovají se k ní jako k dámě*) Reprodukovaná píseň „Kdeže ty časy jsou sílí.

Na plátně se objeví jejich společný odchod – a přes ně se z malého formátu do velkého formátu prudce rozevře nápis KONEC – tento záběr by měl vyznít pokud možno smířlivě nostalgicky ve stylu staříčkových filmů Chaplina.)

KONEC

